

len klar, Ej foglarna ge swar i lunden Som
när jag fordom sjöng för dig, Blott Nakt-
tergaln, wid midnattstunden, Med mig
hörs säga: glöm ej mig.

4. När sköna Flickor dig omswäfwa Glöm
ej din sorgsna Flicka här, Som ej sin kär-
lek wägar qwäfwa, Ty man är swag då
man är kär; Du skall ej dela hennes smär-
ta, Hon lider gerna den för dig, Blott lek
ej med ett säradt hjerta Och fastän lycklig
glöm ej mig.

5. När nöjets trollblick dig berusar Länk
Robert då engång på mig, När dig en
skönare förtjusar, Mins då wår flydda
sällhetstid, Om vinden långsamt skulle fö-
ra Ifrån min flyddas gömda stig, En sakta
wisfning till ditt öra: Du älskande! glöm
icke mig!

Den Femte:

Saknaden.

Förgåt ej mig! du hulda som jag dyrkar,
För dig min Lyra spanner sig, Swars
återkomst jag här med tårar yrkar. För-
gåt ej mig!

2. I sällskapsran, dit nöjena dig bjuda,
En annan Ungling hållar dig, Men då
min genjus han låte kring dig ljuda: För-
gåt ej mig!

3. Om wid en ann ditt ofskuldsfulla hjer-
ta Med ömhet kanske fäster sig: Då wid
min trogna kärlek, wid min smärta För-
gåt ej mig!

4. Ej en gång då när ödets grymma
lagar Mig dömt att långtbort skild från dig I
enslighet förnöta mina dagar: Förgåt ej mig!

Westermö, tryckte hos C. D. Ekblad & Comp., 1837.

Fem nya Kärleks-Wisor.

Den Första:

Till en ung Flicka.

Skön ur den jolrande barndomens dwala,
Höjer den blomstrande ungdomen sig, Skön
och de ljusa behagen de tala, Känsliga Flic-
ka, förförisk till dig, Rjut dem, de möta
dig ej på den kalla, Ödsliga höstens för-
härjande stig. :,:

2. Soga bekymrens förmörkande dimma,
Glättigt till mödornas kommande år; Följ
endast glädjens förtroliga strimma, Der
den sig smyger i nöjenas spår, Mins att
den onjutna morgonens timma Kallas ej
åter af saknadens tår. :,:

3. Danad af Kärleken, skynnda att wrida
Omkring din hjesa des himmelska frans,
Skynnda att se'n wid din Ålskares sida,
Hoppfullt förena ditt öde med hans, Må-
tig är kärlekens fackla att sprida Åfwen i
olyckans stormnatt sin glans. :,:

4. Må likwäl ej blott en bländande yta,
Flygtigt bestämma ditt skeende wal. O!
Du skall sällan förwillande bryta, Perlan
ur skenets bedrägliga skal; Swarföre då
wid din lefnadswår knyta, Sjelfwilligt
brännande, tårande qwal. :,:

5. Dygdig och öm gå att glädjande frö-
na Endast den dygdige Unglingens hopp,
Gå då! — och sällhetens hand skall belöna
Dig med sin fylnad och så i ditt hopp,

Kärleken lifwande låga försköna Hwarje
minut uti dagarnas lopp. :,:

6. Tröstad se tiden så skyndande ila!
Plocka de blomster och le åt de flygt,
Frukta ej härjarens lyftande bila — S,
huru lust att från mödorna ryckt: Säll i
den skyddande hamnen få hwila Och för de
wärlande windarne trygt. :,:

Den Andra:

Frieriet.

En bygden Tärna sjutton år Och blom-
strande och skön, Förnäma språttars an-
bud får, Men hör ej deras bön. Med gods
och guld och perlors skrud, De locka henne
ej, När hundra sucka: "blif min brud,"
Hon svarar hundra — nej! :,:

2. Hon är så god, hon dmt och godt
Om alla menskor tror, Men hennes hjerta
klappar blott Af kärlek för en mor: Att
flitig, lydig, glad och from Förlofwa hen-
nes lopp, Se der de ro, de rikedom,
De åra och de hopp. :,:

3. Kom så förutan guld och skrud En
Yngling känslfull, Och sade: "will du bli
min brud Förutan skrud och guld? Jag will
bli Sonen åt din Mor, Om du mig hål-
ler kär. Min hydda är ej grann, ej stor,
Men Wänner triswas der." :,:

4. Och flickans kind i purpur brann,
Sitt blyga ja! hon sagt, Och Flickans hand
i Gofens hand Har Modren redan lagt.
Nu sjunger han uti sitt tjäll Med Modren
och sin Brud: Den dygdige är rik och
säll, Förutan guld och skrud.

Den Tredje.

S! hur lång är stunden Tillbragt utan
dig; Sorgsen genom lunden Smhyger sig
min stig. Sjelfwa blomsterparken, När
du der ej fans, Liknar ödemarken, Tom
på lif och glans.

2. Utan att dig skåda, Om en dag för-
går, Jag med qual och wåda Söker dina
spår, Kommer du ej åter, Du min hela
werld, Jag förtwiflad gråter Utas saknad tård.

3. Eldigt blodet swallar, När jag dig
blott ser; När din röst mig kallar, Hjer-
tat slår än mer. Ack! då jag dig hörer,
Oppnas Gudars hem; Då din hand mig
rörer, Darrar hwarje lem.

Den Fjerde:

Afskedet.

S Robert grym är skilnans smärta,
Stänk din Elis de enda tröst Och tryck
mitt ömma, sorgsna hjerta Annu en gång
emot ditt bröst; Du snart till andra
land försvinner, Dit strånga pligter kalla
dig, Så fort att knappt jag ropa hinner:
Du ålskande glöm icke mig.

2. Glöm ej din Wän i de balar, För
dig hon gerna glömde sig, Och håldre än i
nøjets salar, Satt i en enslig lund med
dig. På dig, med ögat lust betagit, Med
öm förtjusning höjde sig, Mitt hjerta ser
sitt hopp bedragit, Förblöder om du glöm-
mer mig.

3. Naturen all sin fågring saknar Sen
du mig öfvergiftit har; Jag finner då jag
sorgsen wäknar Ej blomman frisk, ej him-